

Overweging

We staan vandaag aan het begin van de Goede Week. Een week vol gedachtenis. Herinneringen aan de weg, die Jezus ging.

Komende donderdag, de witte, de herinnering aan dat Jezus tijdens de seder met zijn leerlingen van het brood en de wijn, de tekenen van uittocht uit slavernij en onderdrukking, een deel apart neemt en hen dringend vraagt om als zij weer samenkomen om de bevrijding te vieren ook zijn leven te gedenken, aan hem te denken.

Op de vrijdag, de goede, staan we stil bij het verhaal over Jezus arrestatie, het schijnproces, de marteling en de executie aan een kruis als Romeins middel om opstandige armen eronder te houden. Op de avond voor de Paaszondag en op de ochtend daarvan vieren we de keuze waarvoor Mozes zijn volk stelde: kies dan het leven en niet de dood. We gedenken Jezus als de Levende op wie de dood, dat hele scala aan onrecht in ons menselijke bestaan geen vat had.

Palmzondag vat dat alles eigenlijk al samen. Een zondag met een dubbel karakter. Een opgetogen processie als herinnering aan de intocht van Jezus in Jeruzalem en dan ineens die ingetogen ernst om wat we horen aan vernedering en afwijzing, verlatenheid, lijden en dood. Een zondag van het ene uiterste naar het andere: *himmelhoch jauchzend* en *zum Tode betrübt*.

Palmzondag is ook passiezondag. Het gaat om vernedering en verheffing, om leven en dood. Je zou kunnen zeggen dat Palmzondag één grote verbeelding is van ons menselijk bestaan, waarin leven en dood naast elkaar voorkomen, gelijktijdig, in elkaar verweven.

We hebben een bescheiden processie gehouden. Met een namaakezel met daarop een kind.

Kinderen zijn van onschatbare waarde als het gaat om de dingen van God. We zullen het nog horen in de slottekst.

Die ezel. Het heeft iets van knulligheid. Een koninklijke intocht moet toch met paarden? En Jezus kiest een ezel als vervoersmiddel. Een kind op een driewieler.

Al in de Thora is het paard een omstreden dier als het ingezet wordt voor geweld, voor machtsvertoon. Als er Israël al een koning wil aanstellen (Deut.17), dan mag hij geen paarden gaan houden. Geen zilver en goud ophopen. Hij mag zich niet inbeelden dat hij meer is dan anderen en dat hij boven de wet staat. Als zoon van de Thora heeft Jezus dat zeker in gedachten als hij de ezel kiest als vervoersmiddel voor zijn intocht in Jeruzalem. En als de evangelisten dit vertellen dan hebben ze het visioen van de profeet Zacharia voor ogen, dat zo klinkt:

Juich, Sion,
Jeruzalem, schreeuw het uit van vreugde!
Je koning is in aantocht,
bekleed met gerechtigheid en zege.
Nederig komt hij aan rijden op een ezel,
op een hengstveulen, het jong van een ezelin.
Ik zal de strijdwagens uit Efraïm verjagen
en de paarden uit Jeruzalem;
de bogen worden gebroken.
Hij zal vrede stichten tussen de volken.
Zijn heerschappij strekt zich uit van zee tot zee,
van de Rivier tot de einden der aarde.

De processie, die optocht achter een ezel aan is zowel herinnering aan de intocht van Jezus in Jeruzalem toen, als ook een uitzien naar de toekomst. Als een op weg gaan naar de stad van vrede, het hemelse Jeruzalem, dat de aarde zal kernmerken.

We hebben de verhalen vooral gekozen voor kinderen. En als kinderverhalen goed zijn, zijn ze ook goed voor de groten. We hebben de kleden verwisseld, waarmee we aangaven nu wordt het ernst. Op deze zondag was het traditie, dat het lijdensverhaal uit Matteus werd gelezen. Bach maakt zijn passie dan ook voor deze zondag. En het is terecht als die op deze zondag klinkt, het liefst in een kerkgebouw. Wij kozen voor een korte versie, een verhaal voor kinderen, waarin de laatste dagen van Jezus werden verwoord.

Straks zullen we met elkaar brood en wijn delen als gedachtenis aan Jezus' leven en zijn dood. We zetten daarmee ons hele eigen leven op het spel. Delen in brood en wijn betekenen deelnemen aan deze geschiedenis van God met zijn volk, aan het leven, dat Jezus heeft voorgeleefd. Dat hij onze inspirator blijft voor onze keuzen.
Zo moge het zijn.

Ekklesia Leiden
Rapenburg 100
2311GA Leiden
www.ekklesialeden.nl
info@ekklesialeden.nl